

Kniha Jóel a laodicejská Církev adventistů sedmého dne – číslo čtrnáct

Jeff Pippenger

2025-12-20

Číslo čtrnáct

Dějiny „podivuhodných Božích skutků“ jsou rovněž znázorněny prorockou otázkou „jak dlouho“. Dějiny, které jsou znázorněny těmito dvěma, i mnoha dalšími symboly, představují dobu zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. V tomto období probíhá spor o pravé a mnohé jiné falešné poselství pozdního deště. Existuje pouze jedno pravé poselství pozdního deště. Dějová linie posvátných dějin, v nichž Bůh koná své podivuhodné skutky, je zasazena do kontextu knihy Jóel, kde je „nové víno“ jedné skupině odňato, zatímco na druhou skupinu je vyléváno.

V knize Jóel se nachází několik protikladů, jichž je třeba si povšimnout. Kořen slova „podobenství“ znamená „postavení vedle“ a ze své podstaty zahrnuje protiklad dvou tříd. Některých z těchto „protikladů“ v knize Jóel jsme se již dříve dotkli, když jsme poukázali na to, že koruna pýchy, kterou nosí opilci vládoucí Jeruzalému, je postavena do protikladu s těmi, kdo nosí korunu slávy. Dosud jsme ještě neukázali, jak symbol radosti představuje opak, avšak zároveň protějšek zahanbení; tak tomu však je a máme v úmyslu to ukázat. Také téma alfy a omegy se nachází v knize Jóel a tato zásada, podle níž první znázorňuje poslední, je rovněž potvrzena Petrovými dvěma kázáními v knize Skutků.

Skutky apoštolů, druhá kapitola, se odehrává v 9 hodin ráno (ve třetí hodinu) a třetí kapitola v devátou hodinu (ve 3 hodiny odpoledne), v čas večerní oběti. Ve Skutcích 2 je poselství, které Petr zvěštuje, proneseno v horní místnosti soukromého domu, avšak jeho kázání ve třetí kapitole je předneseno v chrámě. Obě jsou spojena výzvou k pokání v obou shromážděních. Totéž poselství, dvě zeměpisná místa představující symbol zdvojení v letničním poselství, které je rozděleno mezi nádvoří a chrám. Ve Zjevení 11 je Janovi řečeno, aby změřil chrám, ale aby vynechal nádvoří, neboť bylo dáno pohanům.

A byla mi dána třtina podobná prutu; a anděl stál a řekl: Vstaň a změř chrám Boží i oltář a ty, kdo se v něm klanějí. Ale nádvoří, které je vně chrámu, vynech a neměř je; neboť bylo dáno pohanům, a svaté město budou šlapat po čtyřicet dva měsíce. Zjevení 11,1.2.

Zdvojení obou kázání a rozdělení místa obou kázání tedy označuje v knize Jóel dvě posluchačské skupiny pro pozdní déšť. Jednu skupinu tvoří pohané vně chrámu a druhou Židé v chrámu. Při soudu živých je nejprve souzen dům Boží a od 11. září až do nedělního zákona je souzen chrám, zatímco od nedělního zákona až do uzavření doby lidské milosti jsou souzeni pohané. Tento soud probíhá během pozdního deště, který Petr označil za předložený v knize Jóel. To, co v rozdělení představeném ve druhé a třetí kapitole Skutků představovalo nádvoří (pohané) a chrám (Boží církev), je zároveň i rozlišením v knize Jóel mezi časným deštěm a pozdním deštěm. Časný déšť přišel 11. září a je vyléván, zatímco je souzen Boží chrám. Když je tento proces dokončen, je

pozdní déšť vylit na pohany na nádvoří.

Radujte se tedy, synové Sijónu, a veselíte se v Hospodinu, svém Bohu; neboť vám dal podzimní déšť v pravé míře a sešle vám déšť, déšť podzimní i jarní, v prvním měsíci. Joel 2,23.

Nyní není mým záměrem určovat prorocké rozlišení mezi radostí a zahanbením, avšak tento verš Božímu lidu sděluje, aby se „radoval“ kvůli poselství pozdního deště. Poselství pozdního deště působí v Božím lidu prorockou radost. S tím řečeno, téma raného neboli časného deště, po němž následuje pozdní déšť, je znázorněním kamene úrazu, který byl odložen a nad nímž se žaslo. Symbol nárožního kamene, který se nakonec stává vrcholovým kamenem, je tím, co je podivuhodné v očích jak Boha, tak i Jeho lidu.

Podivuhodný kámen představuje Alfou a Omegu proroctví. Zásada alfy a omegy, pokud jde o prorocké použití, je opakovaně ztotožňována s Alfou a Omegou v Jeho Slově, a On je to Slovo. Z tohoto důvodu bylo to, co bylo zjeveno o této zásadě, zjeveno nám i našim dětem navěky. Rok 1863 je vrcholovým kamenem biblického proroctví a je vrcholovým kamenem období třetího anděla od roku 1844 až do roku 1863. Rok 1844 byl základním kamenem, rok 1863 vrcholovým kamenem onoho prorockého období. Období 1844 až 1863 je ustáleným prorockým obdobím, právě tak ustáleným jako období od roku 538 do roku 1798. Skutečnost, že lidstvo neví něco, co Bůh ustanovil, nečiní tuto věc neustanovenou!

Předchozí článek jsme uzavřeli následující pasáží.

„Bylo mi ukázáno, že jeho vztah k Božímu lidu byl v některých ohledech podobný vztahu Mojžíše k Izraeli. Proti Mojžíšovi reptali nespokojenci, když se ocitli v nepříznivých okolnostech, a reptali i proti němu.“ Testimonies, svazek 3, 85.

V roce 1863 představoval James White „v některých ohledech“ „Mojžíše pro Izrael“.

Období od roku 1844 do roku 1863 bylo předobrazem obdobím od vysvobození u Rudého moře až po první Kádeš. První Kádeš je alfa a druhý Kádeš je omega — poskytující dvě čtyřicetiletá období, která vedou ke Kádeši, a obě skončila vzpourou.

Duch proroctví dává přechod přes Rudé moře do souladu s velkým zklamáním roku 1844. Bible dává přechod přes Rudé moře do souladu s křížem a sestra Whiteová potvrzuje, že zklamání učedníků při kříži bylo předobrazem velkého zklamání roku 1844. Byla to Pánova vůle vejít přímo do zaslíbené země a zeměpisným orientačním bodem vstupu do zaslíbené země bylo Jericho, kde právě v tomto druhém prosincovém týdnu roku 2025 archeologové právě odkryli starověké Jericho — jen aby k svému zděšení zjistili, že zřícené hradby, které tam objevili, všechny spadly směrem ven, nikoli dovnitř, jak se to při obléhání děje vždy. Při dávném obléhání byly hradby rozráženy a tlačeny směrem dovnitř. S Jerichem tomu tak nebylo.

Lid tedy křičel, když kněží trúbili na polnice; a stalo se, jakmile lid uslyšel zvuk polnice a lid spustil veliký pokřik, že hradba padla na zem, takže lid vstoupil do města, každý přímo před sebe, a dobyli město. Jozue 6,20.

Archeologové také našli nádoby s potravinami, což dokládá, že když se hradby zřítily, nešlo o dlouhé, vleklé obléhání. To také zodpovědělo otázku, která mezi archeology vyvstala, proč biblický záznam o pádu Jericha uvádí, že do Jericha vstupovali „vzhůru“ přes pahorek či násep; nyní totiž vědí, že ten vznikl tehdy, když se hradby zřítily směrem ven.

První překážkou, která ohlašovala vstup do Zaslíbené země, bylo Jericho, město vlivu a bohatství. Jericho je rokem 1863 a Jericho je předmětem biblického proroctví, nejen jako znázornění období nedělního zákona, ale také v souvislosti se svým pádem a znovupovstáním. Jericho mělo také svou vlastní zvláštní prorockou kletbu, která nad ním byla vyslovena. Jozue vyslovil kletbu nad mužem, jenž Jericho znovu vystaví, a tím označil, že muž, který Jericho znovu vystaví, ztratí při budování onoho prokletého města svého nejmladšího i nejstaršího syna. Jeden syn měl být ztracen při kladení základů a druhý při vztyčování brány. Toto proroctví se naplnilo a záznam o jeho naplnění je zaznamenán v Bibli, čímž se Jericho stává ustaveným biblickým symbolem.

V rámci jejího historického zániku a v jejím prorockém prokletí, následovaném historickým naplněním onoho proroctví, nacházíme tři svědky, kteří hovoří o Jerichu v roce 1863. Všechna tato tři svědectví mají být vztažena na rok 1863. Tito tři svědkové stojí společně právě tak, jako prorocky stojí tři Mojžíšové na konci svých příslušných čtyřicetiletých období. Jedno z těchto čtyřicetiletých období je zjevně sladěno s milleritskou historií, čímž se ustanovuje, že všechna tři znázornění Mojžíše na konci každého čtyřicetiletého období odpovídají dějinám roku 1863—dějinám třetího anděla.

Dvě z těchto tří svědectví o čtyřiceti letech Mojžíšových končí v Kádeši; třetím závěrem těchto čtyřiceti let byla řeka Jordán a závěrem druhého bylo Rudé moře. Závěrem prvních čtyřiceti let byl Mojžíšův útěk z Egypta. Všechna tři popisují útěk z Egypta jako naplnění Abrahamova proroctví o čtyř stech třiceti letech poroby v Egyptě.

Mojžíšova tři čtyřicetiletá období, jejichž završení (capstone) představuje předobraz vysvobození z Egypta, byla naplněním Abrahamova proroctví o zajetí v egyptském otroctví a o vysvobození z něho. Mojžíš jako prorokovaný vysvoboditel zaslíbení Abrahamovy smlouvy sám započal tím, že byl zachráněn z vody, jak znamená jeho jméno. Poté Mojžíš vedl Boží lid skrze vody Rudého moře a následně ke břehu vysvobození, představovanému řekou Jordán. Alfa Mojžíšova života byla záchrana z vod Nilu a omega bylo spasení představované vodou řeky Jordánu. Alfa Mojžíšova života, znázorněná zkušeností vymezenou jeho jménem a jeho rodiči, spočívala v tom, že jeho bohabojní rodiče věděli, že dítě bylo odsouzeno k smrti, stejně jako on sám bude o čtyřicet let později po zabití Egyptěana. Jako bohabojní rodiče, kteří věděli, že jejich syn musí být zachráněn před rozsudkem smrti, mu připravili archu, která přešla z hebrejského světa do egyptského světa, právě tak jako Mojžíš na konci čtyřiceti let opustil egyptský svět pro hebrejský svět.

Mojžíš ve svém zachránění z vody zopakoval příběh Noema. Úplně první zmínka o Mojžíšovi jako o „vysvoboditeli“ čtyř set třicetiletého smluvního proroctví Abrahamova byla opakováním dějin, v nichž Bůh vstoupil do smlouvy s lidstvem, a tak spojil Abrahamovo smluvní proroctví o vyvoleném lidu se smluvním zaslíbením daným veškerému lidstvu. To ukazuje na křest při předání dítěte Mojžíše faraonově dceři, neboť smrt byla potvrzena jednáním rodičů, pohřeb je znázorněn

schránkou na vodě a vzkříšení představuje faraonova dcera.

Mojžíšův život začíná předobrazem křtu Noemovy archy. To tedy znamená, že od samého počátku je s Mojžíšem spojeno číslo „8“, neboť kořen jeho smluvního vztahu začal číslem „8“ v Noemově smlouvě a jeho úkolem bylo ustanovit obřad obřízky osmého dne. Poté byl vyzkoušen a právě v tomto obřadu selhal. Mojžíšův život začíná křtem a o čtyřicet let později nastává smrt (Egyptřana), která označuje bod, v němž egyptský Mojžíš umírá a stává se výhradně synem Abrahamovým. Začátek i konec prvních čtyřiceti let Mojžíšova života jsou znázorněny křtem. První označil přechod z Hebrejce na Egyptřana a poslední z Egyptřana na Hebrejce. O dalších čtyřicet let později Mojžíš vede Boží lid skrze křest Rudého moře na cestě ke křtu u Jordánu, k němuž však nikdy nedospěl.

Boží lid pod vedením Jozua vstoupil do Zaslíbené země bez Mojžíše, neboť ten zemřel těsně předtím, než přišel křest v Jordánu. Mojžíš řekl, a Petr to zopakoval, že Hospodin, tvůj Bůh, vzbudí proroka podobného Mojžíšovi. Prorokem, jehož Mojžíš předobrazoval, byl Kristus, a On začal své dílo přesně tam, kde Mojžíš skončil. Své dílo začal při svém křtu a tento křest se uskutečnil právě na tom místě, kde Jozue pokřtil dávný Izrael, když přešli Jordán do Zaslíbené země. Evangelia nás informují, že Jan křtil v Betabaře, což je místo přechodu a znamená přívozní přechod.

Rudé moře je symbolem vzpoury Egypta, čímž se v této linii prorocké svědectví Mojžíšovo potvrzuje jako pravda. Od řeky Nilu k Rudému moři (někdy nazývanému řekou) a dále k Jordánu. Mojžíš, jehož jméno znamená „vytažený z vody“, začíná i končí své svědectví u vody vysvobození a každá z těchto vod zjevuje dvě třídy ctitelů.

Prvních čtyřicet let Mojžíšových představuje poselství prvního anděla a druhých čtyřicet let představuje druhého anděla, přičemž třetí odpovídá třetímu. Tito tři andělé mají své vlastní zvláštní prorocké charakteristiky, například to, že všechna tři poselství jsou obsažena v prvním poselství. Tento jev jsme po léta veřejně dokládali ve spojení s prvními třemi kapitolami knihy Daniel.

Daniel se v první kapitole bál Boha a odmítl jíst babylónskou stravu, a Bůh jej oslavil ve druhé zkoušce týkající se stravy a vzhledu, která následovala a vedla k soudu a třetí zkoušce, provedené samotným Nebukadnesarem. První kapitola Daniela je prvním andělem ze Zjevení čtrnáct, který ohlašuje „bojte se Boha“, „vzdejte mu slávu“, jak to Daniel učinil ve druhé zkoušce stravy a vzhledu, neboť „přišla hodina soudu“ nad Nebukadnesarem.

Prvních čtyřicet let Mojžíšova života začalo proto, že se jeho rodiče báli Boha. Když faraónova dcera spatřila schránku na vodě, Mojžíš prošel druhou zkouškou, totiž zkouškou zraku. Potom faraónova dcera rozhodla, že nemá zemřít. Soud přišel také na konci prvních čtyřiceti let, když zabil Egyptřana a musel uprchnout z Egypta.

Ve druhých čtyřiceti letech byl druhý anděl ze Zjevení čtrnáct, oznamující pád Babylóna, předobrazem pádem Egypta. Při tomto pádu, na konci čtyřiceti let, došlo k ohromnému projevu Boží moci, právě tak jako tomu bylo na konci poselství druhého anděla během Půlnočního volání roku 1844.

Třetích čtyřicet let začíná tím, že soud smrti je vynesena prakticky nad celým shromážděním, a končí soudem smrti nad vůdcem onoho shromáždění.

Sestra Whiteová uvádí, že naším dílem je spojit poselství tří andělů.

„Pán se chystá potrestat svět za jeho nepravost. Chystá se potrestat náboženské společnosti za to, že odmítly světlo a pravdu, které jim byly dány. Velké poselství, spojující poselství prvního, druhého a třetího anděla, má být dáno světu. To má být břemenem našeho díla.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 950.

Prvních čtyřicet let Mojžíšových představuje prvního anděla ze Zjevení čtrnácté kapitoly, jeho druhé období čtyřiceti let je druhým andělem a třetí čtyřicetileté období je třetím andělem. Naše „velké poselství“ spočívá ve spojení „poselství prvního, druhého a třetího anděla“, čímž jsou všechny tři Mojžíšovy symboly umístěny do roku 1863, a tudíž tři Mojžíšové k nedělnímu zákonu.

Období 1844 až 1863 zahrnuje dva svědky obou čtyřicetiletých období, která vedla ke Kádeši. Inspirace určuje, že třetí nemůže existovat bez prvního a druhého; prvních čtyřicet let Mojžíšova života musí tedy také představovat období 1844 až 1863. Mojžíš zabíjí Egyptřana v roce 1863, stejně jako Mojžíš udeří Skálu svou holí autority, a také tehdy, když Mojžíš žádá, aby spatřil Boží slávu, v dějinách vzpoury zlatého telete. V roce 1863 a při nedělním zákoně jsou tři Mojžíšové a všichni jsou čtyřicetiletí.

Každé ze tří Mojžíšových období obsahuje vysvobození skrze vodu; Mojžíš v košíku odpovídá Mojžíšovi procházejícímu Rudým mořem, což odpovídá Mojžíšovi dvakrát u řeky Jordán: Nil, Rudé moře a dvakrát u Jordánu. Vody vysvobození jsou zastoupeny v každém z těchto tří období, neboť všechna odpovídají období, kdy je během času pozdního deště vylévána voda vysvobození.

Na konci třetího období čtyřiceti let Mojžíš udeřil holí do Skály. Na konci druhých čtyřiceti let jeho hůl rozdělila Rudé moře. Na konci prvních čtyřiceti let odmítl hůl egyptské autority a zvolil si trpět se svým lidem.

Na konci prvního období zemřel jeden Egyptřan a na konci druhého období zemřelo vojsko, prvorození a vůdcovství Egypta. Na konci třetího období zemřel národ Izraele, Áron i Mojžíš. Jsou to tři paralelní dějiny, které „řádek za řádkem“ každé představují období od roku 1844 do roku 1863 — dějiny třetího anděla, které pak zase představují období od 11. září k nedělnímu zákonu a letniční čas, kdy jsou vylévány vody vysvobození.

Mojžíš je přítomen při obou vzpourách v Kádeši a vzpoury v Kádeši jsou v obou svých příslušných obdobích závěrečnými vrcholnými body. Obě představují rok 1863, který je rovněž vrcholným kamenem období třetího anděla, počínaje alfou v roce 1844 až po vrcholný kámen roku 1863. Když uvažujeme o podivuhodném světle kamene, jenž začíná jako základ a končí jako vrcholný kámen, rozpoznáváme, že vrcholný kámen je prorocky vždy větší. Několik málo kapek na počátku letničního období, jež vede k plnému vyliť u vrcholného kamene v den Letnic, tuto pravdu ilustruje.

V době 11. září započalo klopení a končí při plném vylití v době nedělního zákona. Tato pravda určuje Mojžíšův hřích při druhém a omega Kádeši jako větší hřích než vzpouru při prvním alfa Kádeši. Alfa vzpoura přivodila smrt celého národa a omega vzpoura přivodila smrt jednoho muže (Mojžíše), avšak hřích onoho jednoho muže byl větší než souhrnný hřích celého národa. Člověk, který hřeší, zemře, a na této úrovni není rozdíl mezi hříchy Mojžíše a kteréhokoli jiného Izraelce, avšak prorocky bylo Mojžíšovo druhé udeření Krista větším hříchem, neboť bylo korunujícím kamenem onoho čtyřicetiletého období.

Vzpoura Mojžíše při druhém omega Kádeši byla větším hříchem než vzpoura synů Izraele, kteří odmítli poselství Jozue a Kálefa. Mojžíš prorocky stojí u roku 1863, kde pro svou vzpouru umírá na poušti. Mojžíš také stojí u roku 1863, kde někdejší lid smlouvy umírá na poušti pro svou vzpouru, avšak Mojžíš se této vzpouře neúčastnil. Rok 1863 se vztahuje k nedělnímu zákonu, stejně jako Áronova vzpoura zlatého telete. V těchto dějinách, které se vztahují ke Kádeši, roku 1863 a nedělnímu zákonu, se Mojžíš modlí, aby spatřil Boží slávu.

Kádeš představuje rok 1863 a Mojžíš je přítomen v obou Kádeších; na základě dvou biblických svědků, kteří jsou oba vrcholovými kameny, tedy stanovujeme, že i třetí čtyřicetileté období, které nekončí v Kádeši, představuje rok 1863. Tam „Mojžíš neposvěcený“ znovu křížuje Krista, neboť odmítá Skálu. V roce 1863 a při vydání Zákona na Sinaji „Mojžíš posvěcený“ hledá Boží charakter. V roce 1863 Mojžíš představuje moudrou i pošetilou pannu.

„Farizeus a celník představují dvě velké třídy, do nichž se dělí ti, kdo přicházejí uctívat Boha. Jejich první dva představitele nacházíme v prvních dvou dětech, které se narodily na svět.“ Christ's Object Lessons, 152.

V Kádeši a v roce 1863 Mojžíš představuje „dvě velké třídy, do nichž se dělí ti, kdo“ „uctívají Boha“. Mojžíš je příkladem sto čtyřiceti čtyř tisíc, stejně jako Petr.

„Pro každou ze skupin, které představují farizeus a celník, je v dějinách apoštola Petra obsaženo poučení. Ve svém raném učednictví si Petr myslel, že je silný. Jako farizeus nebyl podle svého vlastního odhadu ‚jako ostatní lidé‘. Když Kristus v předvečer své zrazy předem varoval své učedníky: ‚Vy všichni se této noci nade mnou pohoršíte,‘ Petr sebejistě prohlásil: ‚I kdyby se všichni pohoršili, já ne.‘ Marek 14,27.29. Petr neznal své vlastní nebezpečí. Sebedůvěra jej svedla. Myslel si, že je schopen odolat pokušení; avšak za několik krátkých hodin přišla zkouška a on s klením a zapřísaháním zapřel svého Pána.“ Christ's Object Lessons, 152.

Při nedělním zákoně, jímž je rok 1863, představuje Petr dvě třídy: ty, kdo přijímají znamení šelmy, a ty, kdo přijímají pečeť Boží. Když Ježíš změnil Šimonovo jméno na Petr, symbolizovalo to sto čtyřicet čtyři tisíc. Toto porozumění je rovněž symbolizováno tím, že Petrovo jméno vynásobíme pomocí čísel odpovídajících pořadí písmen v anglické abecedě. Použijeme-li tutéž metodu na číslo 1863, dostaneme 144.

Dva ze tří Mojžíšových symbolů, které se shodují s rokem 1863, potvrzují, že i třetí období se musí shodovat rovněž. Dvě linie Kádeše vymezují příběh moudrých a pošetilých panen a třetí období označuje pokus použít lidské úsilí k vykonání Božího díla. Spoléhat na lidskou moc, jak to učinil

Mojžíš s Egyptanem, představuje důvěru v lidskou autoritu namísto autority ustanovené.

Sestra Whiteová uvádí, že vztah jejího manžela „k Božímu lidu byl v některých ohledech podobný vztahu Mojžíše k Izraeli“. Roku 1863 byl Mojžíš představován Jamesem Whitem. Roku 1863 James White zabíjí Egyptana, podruhé udeřuje Krista a modlí se za vzbouřence, kteří odmítli poselství „odpočinutí“ předložené Jozuem a Kálebem. Mojžíš je jak pošetilou pannou, když podruhé udeřil do Skály, tak moudrou pannou, když se přimlouval za vzbouřence Izraele.

Tento článek uzavřeme oddílem ze čtrnácté kapitoly knihy Numeri, v němž se Mojžíš nachází v roce 1863, když je mu v souběžných dějinách, znázorněných vzpourou kolem zlatého telete, dán pohled na Boží slávu.

V dané pasáži se Pán ptá, „jak dlouho“ bude muset jednat se vzbouřenci Izraele, což je táž otázka, kterou Pánu položil Izajáš v šesté kapitole. Povšimněte si, že kniha Numeri zasazuje tyto dějiny do období, kdy je země osvěcena Boží slávou, jak andělé rovněž vyznačili ve třetím verši Izajáše 6. 11. září bylo základním kamenem dějin let 1844 až 1863 a nedělní zákon je kamenem vrcholovým. Situace v Numeri není ničím menším než znázorněním písně či podobenství o vinici, neboť starověký Izrael je pominut, zatímco Pán vstupuje do smlouvy s Jozuem.

Tu celé shromáždění pozdvihlo svůj hlas a křičelo; a lid oné noci plakal. A všichni synové Izraele reptali proti Mojžíšovi a proti Áronovi; a celé shromáždění jim řeklo: Kéž bychom byli zemřeli v egyptské zemi! anebo kéž bychom byli zemřeli na této poušti! A proč nás Hospodin přivedl do této země, abychom padli mečem a aby se naše ženy a naše děti staly kořistí? Nebylo by pro nás lepší vrátit se do Egypta? I řekli jeden druhému: Ustanovme si vůdce a vraťme se do Egypta.

Tu padli Mojžíš a Áron na své tváře před celým shromážděním pospolitosti synů Izraele. A Jozue, syn Núnův, a Kaleb, syn Jefunneův, kteří byli z těch, kdo prozkoumali zemi, roztrhli svá roucha. I mluvili k celému shromáždění synů Izraele a řekli:

Země, kterou jsme prošli, abychom ji prozkoumali, je země převelice dobrá. Bude-li v nás Hospodin mít zalíbení, uvede nás do této země a dá nám ji, země oplývající mlékem a medem. Jen se nebouřete proti Hospodinu a nebojte se lidu té země, neboť budou pro nás chlebem; jejich ochrana od nich odstoupila a Hospodin je s námi; nebojte se jich.

Ale celé shromáždění řeklo, aby byli ukamenováni. Tu se ukázala sláva Hospodinova v stanu setkávání přede všemi syny Izraele. A Hospodin řekl Mojžíšovi: Jak dlouho mě bude tento lid popouzet? A jak dlouho mi nebudou věřit, přes všechna znamení, která jsem mezi nimi učinil?

Pobiji je morem, vydědím je a z tebe učiním národ větší a mocnější, než jsou oni.

I řekl Mojžíš Hospodinu: „Pak o tom uslyší Egyptané, neboť jsi svou mocí vyvedl tento lid z jejich středu; a povědí to obyvatelům této země. Ti slyšeli, že ty, Hospodine, jsi uprostřed tohoto lidu, že ty, Hospodine, se jim dávaš vidět tváří v tvář, že tvůj oblak stojí nad nimi a že jdeš před nimi ve dne v oblakovém sloupu a v noci v ohnivém sloupu. Jestliže nyní pobiješ všecken tento lid jako jednoho muže, pak národy, které slyšely o tvé pověsti, řeknou: Protože Hospodin nemohl uvést tento lid do země, kterou jim přísahou zaslíbil, pobil je na poušti.“

A nyní tě prosím, nechť je veliká moc mého Pána, jak jsi promluvil, řka: Hospodin je shovívavý a veliký v milosrdenství, odpouštějící nepravost a přestoupení, avšak vinného nikterak nenechává bez trestu, navštěvuje nepravost otců na dětech až do třetího a čtvrtého pokolení. Odpusť, prosím, nepravost tohoto lidu podle velikosti svého milosrdenství, tak jako jsi odpouštěl tomuto lidu od Egypta až dosud.

I Hospodin řekl: Odpustil jsem podle tvého slova; ale jakože jsem živ, celá země bude naplněna Hospodinovou slávou.

Protože všichni ti muži, kteří viděli mou slávu a má znamení, která jsem učinil v Egyptě i na poušti, a již desetkrát mě pokoušeli a neuposlechli mého hlasu, jistě neuvidí zemi, kterou jsem přísahou zaslíbil jejich otcům; ani jeden z těch, kdo mě popouzel, ji neuvidí. Ale svého služebníka Káleba, protože v něm byl jiný duch a dokonale mě následoval, toho uvedu do země, do níž vešel, a jeho potomstvo ji obdrží. (Amálekovci a Kananejci tehdy sídlili v údolí.) Zítra se obraťte a táhněte na poušť cestou k Rudému moři.

I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a Áronovi: Jak dlouho mám snášet toto zlé shromáždění, které proti mně reptá? Slyšel jsem reptání synů Izraele, jímž reptají proti mně. Řekni jim: Jakože jsem živ, praví Hospodin, učiním vám právě tak, jak jste mluvili do mých uší: Vaše mrtvá těla padnou na této poušti; všichni, kdo jste byli sečtení podle celého svého počtu, od dvaceti let výše, kteří jste reptali proti mně, jistě nevejdete do země, o níž jsem přísahal, že vás v ní usadím, kromě Káleba, syna Jefunnova, a Jozua, syna Núnova. Ale vaše malé děti, o nichž jste řekli, že se stanou kořistí, ty uvedu dovnitř a poznají zemi, kterou jste zavrhlí. Avšak vy, vaše mrtvá těla padnou na této poušti. A vaši synové budou po čtyřicet let bloudit po poušti a ponesou následky vašich smilství, dokud vaše mrtvá těla na poušti nezhynou. Podle počtu dnů, v nichž jste prozkoumávali zemi, totiž čtyřicet dnů, za každý den jeden rok, ponesete své nepravosti po čtyřicet let a poznáte mé odvrácení.

Já, Hospodin, jsem to řekl; jistě to učiním celému tomuto zlému shromáždění, které se proti mně srotilo: na této poušti budou zničeni a tam zemřou. A muži, které Mojžíš poslal, aby prozkoumali zemi, kteří se vrátili a přivedli celé shromáždění k reptání proti němu tím, že rozšířili pomluvu o té zemi, ano, ti muži, kteří rozšířili zlou zprávu o té zemi, zemřeli ranou před Hospodinem.

Ale Jozue, syn Núnův, a Kaleb, syn Jefunneův, z mužů, kteří šli prozkoumat zemi, zůstali naživu. Numeri 14,1–38.

V příštím článku budeme v těchto úvahách pokračovat.